

Grietje uit den Woonwagen.

(Vervolg van blz. 117.)

HOOFDSTUK III.

EEN FEESTMAAL EN EEN GESPREK.

Op den vloer was een groot oud stofflaken uitgespreid, en daarop stond een kan met warm water, waarnaast een schaar, een rol linnen lappen en een stuk band lagen. Maar al die voorbereidselen schenen Tim schrik aangejaagd te hebben, of de vreugde van weer thuis te zijn had haar ongewoon opgewonden; in ieder geval zij wilde niet doen wat haar gezegd werd; zij wilde niet vastgehouden worden, zij wilde niet, dat er werd gekeken naar haar gewonden poot, en nog veel minder wilde zij toestaan, dat deze gewasschen en verbonden werd.

Toen Grietje om zich heen keek rende de poes door de kamer, verstopte zich nu onder dit meubelstuk dan onder dat, terwijl haar arme meesteres op haar knieën rondkroop en haar best deed haar te vangen. Juffrouw Barkens was er warm van en zag vuurrood, en was heel boos op haar lieveling.

„Als ze niet gauw komt, zal ik haar een flink pak slaag geven,” zeide ze heel beslist; „’t lijkt wel alsof het voor

mijn eigen plezier is, dat ik haar poot wil verbinden.”

„Gaaf u maar zitten, juffrouw,” zeide Grietje bedaard, „ik zal poes wel pakken. Ik ben nu weer heerlijk uitgerust.” En waarlijk had ze haar al heel gauw gelokt van achter den mangel in de keuken, en haar weten te vangen.

„Ik geloof, dat als ik ging zitten en haar op mijn schoot hield, wij het ’t best zouden kunnen klaarspelen,” zeide zij gewichtig. En zoo deden zij, terwijl de weerbarstige Tim zich in haar lot schikte en maar heel weinig drukte meer maakte. Hoewel zij haar poot heel erg bezeerd had, was het botje toch niet gebroken, maar het was wel gekneusd en ook het vel was deerlijk gehavend. Juffrouw Barkens schreide bijna, toen zij de leelijk uitziende wond onderzocht.

„Och, och, nog toe!” steunde ze, „och! het arme beest, wat moet het een pijn gehad hebben! Hoe lang zou hij wel in dat afschuwelijke ding gezeten hebben — en wie zou het gezet hebben?” Door haar tranen heen, keek ze Grietje achterdochtig aan. „Een van jullie heeft hem toch geen kwaad gedaan? ’t Was toch niet iemand van jullie volk, die die val heeft gezet,

in de hoop een mooi konijn te zullen vangen?"

"O neen," zeide Grietje, "alleen vader zou het gedaan kunnen hebben, en ik weet zeker, dat hij gisteren geen val heeft uitgezet, en hij zou de val ook niet hebben achtergelaten als hij 't gedaan had. En wij waren gisteren avond ook niet in de buurt. Tim moet een heelen tijd in de val hebben gezeten, want ze was heelemaal uitgeput van 't rukken om los te komen, toen ik bij haar kwam. 't Was een wonder, dat haar poot niet gebroken of heelemaal afgesneden was. Die vallen zijn zulke wreede dingen."

"Ik zou de menschen, die zulke dingen zetten, er wel eens zelf in gevangen willen zien, ik zou mij heusch niet haasten om ze te bevrijden. O, wat is de verdorvenheid van de menschen toch groot, er is niets te slecht voor hen!"

"Neen, Juffrouw, niets," beaamde Grietje. Ze vond het beleefd van zichzelf, om alles toe te stemmen, wat haar gastvrouw zeide.

"O, Tim, ik hoop, dat het een les voor je zijn zal, om nooit meer zoo ver van huis weg te loopen," zeide haar meesteres, terwijl ze haar vriendelijk streelde.

Ze waren zóó in haar werk en gesprek verdiept, dat ze niet hadden gehoord, dat er voetstappen op het huisje aankwamen, en ze schrikten dus beide van een plotseling, tamelijk hard kloppen op de buitendeur.

"Dat is zeker Marianne," zeide de oude juffrouw, terwijl ze den handdoek, waarmede ze Tim afdroogde, terzijde legde; en het scheen Grietje toe, alsof ze een beetje zuchtte, terwijl ze sprak. "Het zal haar zeker wel plezier doen te hooren, dat ik Tim terug heb."

Maar eer ze nog tijd had om naar de voordeur toe te gaan, werd deze

na een vernieuwd hard kloppen reeds geopend.

"Mag ik binnenkomen?" vroeg een stem, wier eigenares haar eigen vraag nog sneller beantwoordde, dan zij ze deed. "Ik kom eens even hooren hoe u het maakt, tante, en om te vragen of u iets van de arme Tim hebt gehoord." Zij zweeg plotseling. Al pratende had zij de deur van het kleine kamertje bereikt, en stond vol verbazing naar Grietje te kijken, die daar zat, alsof ze heelemaal thuis was met Tim op haar schoot en al de dingen om hem te verbinden om haar heen.

"Ja, Tim is veilig thuis," zeide juffrouw Barkens, "zij kwam terug of werd teruggebracht, ongeveer een uur geleden door dat kleine meisje daar."

Je kunt denken hoe blij ik was. Toen ze met etenstijd niet thuis was, gaf ik de hoop op; ik had zoo'n gevoel, dat ik haar nooit terug zou zien, ten minste niet levend. Het zal zoowat half drie of drie uur geweest zijn, toen ik mij verbeeldde, dat er op de deur geklopt werd, en toen ik in de gang kwam, hoorde ik haar mauwen, en daar was ze voor de deur, en het kleine meisje in den tuin."

"In afwachting van een belooning, zeker," zeide Marianne op scherp toon. Zij keek Grietje heel onvriendelijk aan, met oogen, die haar schenen te willen doorboren.

Het kind was haar groote, oude laarzen en haar haveloos rokje vergeten, maar nu werd zij er zich plotseling weer zoozeer van bewust, dat zij kleurde van schaamte; zij probeerde om haar voeten onder haar stoel te verstoppen, maar als ze dat deed, gleed Tim dadelijk van haar schoot, en ze moest blijven zitten met haar voeten zoo in 't oogvallend mogelijk, en schaamte in haar hart. Marianne echter vatte Griet-

je's verlegenheid op als een bewijs, dat zij haar goed had doorzien.

„Waar heb je de poes gevonden?” vroeg ze op ruwen toon.

„In het bosch, juffrouw.”

„En wie gaf jou het recht om eens andermans kat op te pakken, zou ik wel eens willen vragen? Iedereen kon zien, dat dit een goed verzorgde kat was, die een goed thuis had en dat het geen zwerveling was. Je dacht zeker, dat je een goede belooning zoudt krijgen voor het terugbrengen. Hoeveel hadt je gedacht te zullen krijgen?”

Grietje keek op tot het booze, onaangename gezicht, dat tot haar gekeerd was, en haar oogen richtten zich moedig en met een uitdrukking van verontwaardiging tot de harde, lichtgrijze, die haar zoo vijandig aanzagen. „Ik heb niets verwacht,” zeide zij; „ik heb heelemaal niet aan een belooning gedacht, heusch niet, juffrouw.”

Marianne lachte ongeloovig en verachtelijk. „Hoe wist je waar je de poes brengen moest?”

„Ik wist het niet; ik maakte haar los uit een val, en als zij gewild had, zou zij naar huis hebben kunnen loopen, ik heb niets gedaan om haar tegen te houden; maar haar poot was stuk, en toen zag ik een man aankomen, en ik was bang, dat hij boos op mij zou zijn, omdat ik zijn val weggegooid had, en — en ik was bang, dat hij de kat dood zou maken, en mij in de gevangenis zetten, daarom rolde ik Tim in mijn doek, en ik holde en holde tot wij eindelijk aan den straatweg kwamen, en ik wist niet waar wij waren, maar ik zette Tim op den grond en zij liep voort en ik volgde; en toen haar poot eindelijk zóó zeer deed, dat zij niet verder kon loopen, beurde ik haar op en liep voort tot ik dit huis zag en ik zette haar neer en zij liep den tuin in, toen zou ik wel dadelijk weg zijn gegaan, maar ik wou graag

zien of iemand blij was dat zij terugkwam! en toen zij aldoor mauwde en er niemand kwam, klopte ik voor haar op de deur, en ik ging toen echt weg, heusch ik ging — maar door de warmte was ik zoo raar in mijn hoofd, dat ik niet verder kon komen als 't hek en toen kwam de juffrouw en- en”, zij keek tot juffrouw Barkens op met zooveel dankbaarheid en liefde in haar oogen, dat het oude hart er nog meer door geroerd werd dan door het verhaal, dat het kleine meisje met bleeke, bevende lippen had uitgebracht.

„Zij viel heelemaal flauw, en het duurde wel een kwartier eer ik haar weer bij had,” zeide juffrouw Barkens, terwijl zij zich omkeerde, oogenschijnlijk om naar de kachel te kijken en die wat op te stoken maar in werkelijkheid om de tranen te verbergen, die haar in de oogen waren gekomen. „En 't wordt tijd, dat ik haar eens wat te eten geef; zij zal wel uitgehongerd zijn.”

Marianne snoof verachtelijk. „Ik heb een versch broodje voor u meegebracht — ik heb gebakken vandaag — en een schoteltje frambozen, maar 't is alleen maar net genoeg voor u,” merkte ze op met een afkeurenden blik op Grietje. „Ik moet nog even het dorp in, tante, op mijn terugweg kom ik weer aan. Ik heb wat met u te bespreken — misschien bent u dan alleen?”

Juffrouw Barkens boog zich over Tim, die op Grietje's schoot rustig in slaap was gevallen. „Ik zal nu eerst zijn poot zwachtelen,” zeide ze tot Grietje, zonder haar nicht met een antwoord te verwaardigen.

„Laat mij haar vasthouden, zij kent mij,” zeide Marianne vol vuur, en ze bukte zich over het kind om haar de kat af te nemen, maar Tim's meesteres hield haar tegen. „Neen, laat haar stil, waar zij is; je weet best, dat ze niets